

Jézus Urunk tanítása

2026. február 6.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet, akik eljöttek a mai napon a fájdalom, szenvedés Golgotájának átélésére.

S köszöntöm mindazokat, akik ma lélekben vannak jelen, és lélekben kísérték el benneteket.

A mai nap tanítása, elsőként az szólt felétek, hogy a tanítás a jelenlétben a választott népnek szól, de a választott nép mellett a hívő pogányok is részesülhetnek a tanításban. S ez a tanítás azt tükrözi számotokra, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok, mikor Szidon vidékén jártam, bementem egy házba, hogy titokban legyek ott, de nem maradhatott meg titokban, kitudódott, hogy jelen vagyok. Ekkor egy asszony, aki szír föníciai pogány volt, tudomást szerzett jelenlétemről, eljön ugye, lábam elé borulva, hogy segítsék a lányának, akit a tisztátalan lélek megszállta. S akkor elmondom neki a tanításban, hogy:

– Nem jó a kisgyermekektől elvenni a kenyeret, és a kiskutyáknak odavetni. Hagyni kell, a gyermekek jóllakjanak.

Erre ő is válaszol:

– Igen, Uram, de a kiskutyák az asztal alatt jóllaknak, amit a kisgyermek elmorzszálnak.

Jézus megdicsérte e feleletért, és jutalmul azt mondotta neki:

– Menj, lányodat elhagyta a gonosz lélek.

És mikor haza ért, lánya, az ágyában fekvő, már elhagyta a gonosz lélek.

Ennek a tanításnak az a mondanivalója felétek és hozzátok, hogy sokan vannak a választottak a meghívásban, és sokan vannak azok is, akik azt mondják, hogy: „Én nem oda tartozom, de tudok hinni és bízni Benne, elfogadni tanítását, mint ez a szír föníciai asszony.”

Ő is pogányként volt elkönyvelve, de mégis, mikor tudomást szerzett jelenlétemről, oda sietett, és szinte leborult lábaim elé, hogy úgy hallgassam meg az ő kérését. Igaz, hogy először nem hallgattam meg a kérését, eltántorítottam, de mikor egy tanítást adtam feléje, hogy a gyermekekkel hogyan kell bánni, s ő erre megválaszolt, akkor megdicsérve őt, és segítséget nyújtottam számára a kérésében.

Ezért hát, aki azt mondja, hogy „én távol vagyok az Úr Jézustól, de ha mégis hallok Róla, szívesen veszem, elgondolkodom rajta, s ha szükségem van, arra fel is keresem”.

Ezt így is lehetne értelmezni, de viszont arra kell figyelni, hogy a mai tanítás ugye arról szól, hogy a választott népnek szól. De a pogány hívők is részesülhetnek belőle. Tehát mindazok, akik azt mondják, hogy nem teljesen ezt a hitet fogadják el és szolgálják, de mégis, ha jól hallanak, örömmel fogadják, szívükbe zárják, és megengedik, hogy működjön rajtuk és bennük. Mert ez az asszony is nem törődött senkivel, semmivel, ő tudta, hogy mi az ő problémája, és mi az ő kitűzött célja, hogy „én felkeresem a Názáretit”, aki ugyan rejtve akart maradni, de kitudódott, hogy jelen van s ő is tudomást szerzett Róla, „akkor oda egyek, és a lábai elé borulok”.

Tehát megadja azt a tiszteletet, amit ilyenkor nemcsak a választott nép tud adni, hanem az egyszerű ember, és az után várja a segítségnyújtást.

De a mai jelenben előbb várnak valamit, az után talán adunk tiszteletet vagy köszönetet. Elkerülük most a tanításomat, a kegyelmeimet, sokan úgy élik az életüket, hogy ezekre nincs szükségük, csak amikor baj, bánat, szomorúság jelentkezik, akkor elgondolkodnak, hogy talán létezik Jó Jézus Krisztus Urunk, akihez talán oda kellene mennem, talán kérnem kellene. De ha a kérése nem azonnal teljesül, akkor megint kétségbe esve elmegy.

Pedig néha el kellene gondolkodni a mindennapokban, hogy Én jelen vagyok a mindennapokban. A jelenlétem mellettetek van, csak hányan és hányan ismertek fel, hányan és hányan fogadtok el, hányan és hányan várjátok Tőlem a segítséget? És ezért ti is adtok önmagatokból a felajánlásban, a kérésben, a fohásban, az imában, a szentmisén való részvétellel – tehát nektek is mindig adni kell valamit önmagatokból, hogy részesülhessetek a jelen kegyelemből, amely itt van előttetek, de hogy ti ezt felismeritek-e, s elfogadjátok-e, és szívetekbe zárjátok, és ez által várjátok a segítségnyújtást, ha kell, a gyógyulásban, ha kell, a megtérésben, ha kell, a felismerésben és az elfogadásban. Hisz ezek mind-mind jelen vannak a mindennapi életetekben, csak reá kell hagyatkozni, és bízni, hogy ezek egy működő kegyelmi ajándékok, amelyeket, ha befogadok, és megengedem, hogy működjön rajtam és bennem, akkor én is változhatok, és talán a választott néphez tartozom, aki felismerem az Úr Jézus jelenlétét, tanítását, segítségnyújtását. De ha még nem érzem teljesen, hogy a választott néphez tartozom, nem kell mindjárt elkönyvelni, hogy talán egy elvszett ember vagyok a felebaráti testvériségben, mert ha van nyitott szívem és lelkem, és tudok figyelni a felismerés révén, akkor el tudom fogadni a kegyelmi ajándékokat, és ezek tudnak működni rajtam és bennem, rajtunk és bennünk, és meg tudnak változtatni, ha kell, a gyógyulás felé, ha kell, a hit felé, ha érezni kell a szeretetet, ha érezni kell a megbocsájtást, ha érezni kell, hogy van felebaráti testérem, akivel együtt tudok működni talán az imafelajánlásban, az egyé válás szeretetében.

Ezek min-mind pici, apró kegyelmi ajándékok. De ha ti ezeket mind el tudjátok fogadni, akkor szinte naggyá alakul ki rajtatok, bennetek a működéseikkel együtt.

A második tanítás egy kicsit rövidebb volt ettől, ami arról szólt, mikor a farizeusok ugye oda jönnek, vitatkoznak Velem, kérdőre vonnak, utána jelet kérnek az égi jelben, hogy hogyan tudnának akkor Belém kötni.

De Én, Jézus Krisztus Uratok így szóltam feléjük – mélyen megrendültem lelkemben, az után felsóhajtottam, és így szóltam feléjük:

– Ez a nemzedék nem kap semmiféle égi jelet, amire vágyakozik a megbotránkoztatás jelenlétében.

Ezért ott is hagytam őket, és tovább menve beszálltam a hajóba, és áteveztünk a Genezáreti-tó túlsó partjára.

Ennek a tanításnak pedig az a mondanivalója, hogy égi jelet kértek attól, aki az égi jelben előttük van, csak nem ismerték fel, nem fogadják el, de próbára tenni szeretnék, hogy hátha utána megbotránkoztatathassák. Ezért nem adtam nekik égi jelet, és ott hagytam őket, hogy először elmélkedjenek, először gondolkodjanak el, hogy ki az, aki előttük van, mert Ő az Égi Jel, Őt kell felismerni, Őt kell elfogadni, Ővele kell kialakítani a mindennapi életet, és Ő látja, mikor szükséges égi jel vagy kegyelmi ajándék, amely erőt ad a mindennapokban, a mindennapokhoz.

A mai két tanítás szinte egymásra épül, tudni kell felismerni és elfogadni a kegyelmi ajándékokat, mert az ajándékok itt vannak előttetek. Én, Jézus Krisztus Uratok nem erőltetem reátok, mindenkinek meg kell nyílnia, mindenkinek tudni kell elfogadni, megengedni, hogy működjön rajta, benne, és ha szükséges, ez által változni és változtatni. De a változás is a jó felé kell, hogy haladjon, mert némelyek azt mondják, „változtam, de ha hallod a jelenlétében a beszédét, a megnyilvánulását, rádöbbsz, hogy talán nem a helyes változás útján halad. Ezért kell elgondolkodni, hogy a kegyelmeket az ajándékokban komolyan kell elfogadni, komolyan kell gondolkodni, és komolyan kell engedni, hogy működjön rajtatok és bennetek, hogy valóban ezek az ajándékok szinte égi jelként vannak jelen előttetek, a felismerés révén elfogadod és szívedbe zárod, hogy működjön rajtad és benned, és mutassa meg számotokra a kegyelmeket, amire ismét szükség lehet, és a szükségben megnyitod szívedet, és elfogadod azokat is, hogy segítséget tudjanak nyújtani a mindennap nehézségében, megpróbáltatásában, betegségében, fájdalmában, és különösképpen az örömben, a békében és a szeretetben. Mert ezek mind-mind párosulnak egymás mellé, és egyik sem működik a másik nélkül, mindennek együtt kell lenni, ahogy a meghívás is jelen van az úthoz. Ha felismered az utadat, akkor rálépsz, és haladsz a nyájjal együtt a Jó Pásztor felé, és hallgatsz szavára, mert ismered Őt.

Ez nem ismeretlen előttetek, hisz már többször és többször megadtam számotokra, hogy így tartoztok Hozzám, Felém, és így hívlak benneteket, hogy az Én nyájamhoz tartozzatok a küldetés követésében, a felismerés részében.

És így áradjon reátok ma kiválasztott Mária testvér által áldásom, és az áldásom most a kegyelem szeretetében, a felismerésében, hogy valóban égi jel legyen szívetekben, lelketekben, a mindennapokban, hogy ki az, aki hozzátok szól, megérint, és ki az, aki vár a mindennap jelenlétében.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme világosítson meg benneteket a felismerésben, az égi jel elfogadásában, hogy a kegyelmek, amelyek itt vannak előttetek, el tudjátok fogadni, és megengedni, hogy működjön rajtatok, bennetek, és ha szükséges, a változás is megtörténjék, de a változás is a jó felé, a szeretet, kegyelem által a mindennapokban és a mindennapokhoz.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!